

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četr leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 12. marcija 1897.

List 10.

Judež.

Ko se je Mojzes mudil na Sinajski gori 40 dni, prisilili so Izraelci Arona, naj jim naredi zlato tele. Aron res to stori in ljudstvo prinese teletu darov in raja in pleše okoli teleta.

Ako se v naših časih ozremo po širnem svetu, vidimo, da tudi sedanji ljudje časte zlato tele — denar. Denar je največji in najmočnejši malik, kar jih je kedaj bilo. Pregovor, ki pravi, da je denar sveta vladar, sam na sebi ni resničen, a resničen je v sedanjih razmerah, kakor skušnja uči. Za denar se vse dobi, vse doseže, vse prepreči, vse sme in naj je še tako umazano in podlo, nikdo ne vpraša, je li to prav ali ne, da le nese denar.

Priznati moramo, da se brez denarja ne da shajati, in gotovo vsakemu privoščimo denar, ki ga ima, tudi denar sam na sebi ni slab, ampak to je treba povdarjati in uvaževati, da ne smemo denarja preveč poželeti, ga ne smemo rabiti v slabo in ga ne po hudobnih potih dobiti. Kdor svoje srce navezuje na mrzlo zlato in srebro, ki zastavi vse svoje moči, da si ga kolikor mogoče veliko nagrabi in potem rabi v slabe namene, takemu se prav gotovo ni treba preveč truditi, da postane drugi Judež Iškarijot. Ta nesrečni apostol je, da tako rečemo, zavetnik vseh tistih ljudi, ki molijo zlato tele. ob jednem pa svarilen vzgled, ki kaže, kam pripelje človeka ta strast.

Le nekoliko pogledjmo življenje izdajalčeve po posameznih točkah, našli bomo veliko podobnost, katero imajo sedanje razmere z življenjem njegovim.

Judeža je Gospod izvolil za svojega apostola in ga vsprejel v ono število izvoljenih,

ki so imeli biti temelj svete cerkve. Dal mu je kot spoznovalec src in mislij najnižjo in zadnjo službo med apostoli, storil ga je za denarničarja cele družbe, ki je imel oskrbovati družbo z vsem potrebnim. — Ali ni Jezus vedel, da ga bo Judež izdal? Gotovo, pa hotel je kupiti britkostij do dna izpiti, hotel je biti izdan od tistega, ki je ž njim pri isti mizi sedel, kateremu je bil dal isto oblast ko drugim najstjim. Dandanes je mnogo ljudi na svetu, kateri so prave pijavke drugih, ki bližnjega zatirajo, kar se le da, samo da iztisnejo zadnji krajcar iz njega. Take pri-pusti Bog med dobrimi in potrpeti moramo ž njimi, kakor je Kristus potrpel z Judežem, dasi je poznal njegovo lakomnost in skopost. — Še jedno vprašanje si pri tem lahko odgovorimo. Kako pa je bilo mogoče, da Judež v treh letih, v katerih je neprestano občeval z Jezusom, ni odložil svojega slabega nagnjenja? To skoraj ni mogoče misliti. Prav lahko je to mogoče in le kaže, kaj more trdna človeška volja in naj si je tudi slaba. Judež je mislil, da bo Gospod ustanovil kedaj posvetno kraljestvo in potem mu bo dana najlepša prilika obogateti. To je bil njegov namen in od tega ga ni odvrnil niti vedni vzgled Jezusov niti svetost božjega Učenika. Trdovratnost v slabem je bila nepremagljiva, kakor tudi še sedaj nekateri stanovitno hočejo in delajo le slabo, dasi bi jim morebiti lažje bilo prav in lepo živeti. Kako se je moral Judež pač Jezusu hliniti, pa kako zaslepljen bil je tudi, da ni sprevidel, da vidi njegovo srce. Taka je moč volje tudi v slabem. Posnemajmo jo v dobrem!

Jezus obljubi, da se bo dal ljudem v jed in pijačo v najsvetejšem zakramentu. Pa nekateri učenci niso razumeli njegovih besedij in med

njimi tudi Judež. Ta ni hotel in tudi ni mogel verovati v to skrivnost. Zato ga Gospod naravnost imenuje hudiča. (Jan. 6, 61—71.). — Ljudje, katerim ni drugega v mislih ko denar, ti ljudje ne morejo pojmiti nauka sv. vere. Ali je med bogatini, ki le za denar žive, ali med reveži več brezvercev? In med reveži je zopet večje število bogotajcev pri onih, ki hlepe strastno po denarju kakor pa pri onih, ki so z malim zadovoljni. Blisk zlata in srebra omami ljudi, da ne vidijo resnice, šumenje papirnatih bankovcev jim zamaši ušesa, da ne slišijo božjega glasu in glasu vesti. Ta verska zaslepljenost je jedna najhujših in prvih posledic nerednega poželjenja po denarju. To vidimo pri Judežu, to pri sedanjih kapitalistih, to se kaže tudi pri oderuhu in skopuhu.

Judež bil je tat (Jan. 12, 6). — Sprejemal je v svojo blagajnico miloščino, od katere je živel Jezus in njegovi, pa tako po strani ušel je kak denar v njegov zasebni mošnjiček. Kako često beremo, da je tu ali tam kak uradnik vzel iz državne blagajnice toliko in toliko tisoč in jo popihal čez mejo. Ali pa se sliši, da je kak pismonoša sebi prihranil denarno pismo. Od kod vse to? Lakomnost po denarju uduši glas vesti, in najprej se dotičnik ne boji po malem jemati, komur je pa to premalo, vzame veliko. — Ta ali oni oderuh, ki posojuje na visoke obresti, tudi ponaredi kako menico, kak podpis, ti ne da pobotnice in te še enkrat toži: vse to je tatvina in rop. Lakomnost po denarju — oslepljenje uma — brezverstvo — tatvina.

Marija Magdalena je Jezusa mazilila z dragim mazilom. Judež pa nevoljen reče: „Zakaj se ni to prodalo za tristo denarjev in dalo ubogim?“ — Mislite li, da je bilo Judežu res kaj na tem? Ne, marveč on je tako le mislil: Če bi se bilo mazilo prodalo za 300 denarjev, bi bili ta denar dobili ubogi, to smo pa mi, in jaz bi bil to spravil v našo blagajnico in mojih prstov bi se bilo tudi kaj prijel. Kako podobni so jim nekateri! „Kaj je treba cerkvi tako lepe oprave? Kaj toliko sveč in lučij? Čemu gre toliko denarja v razne misijone? Mar bi se dalo doma revežem, domačim društvom?“ Čujte! Kaj vam mari, kam kdo svoj denar dene, a iz vas govori zelena zavist, da niste vi spravili tistih grošev. Vi se toliko brigate za reveže ko za lanski sneg, hinavci, zavistneži, samopridneži. Tak odgovor velja te vrste ljudem.

Judežu je bilo žal za one denarje, da jih ni dobil. Kaj stori črna duša! Gre in proda Jezusa velikim duhovnom za 30 srebernikov. — O zaslepljenost! Kadar ljudje ne mo-

rejo drugače denarja dobiti, pa prodajo svojo in drugih čast, narodnost, vero, samo da je nekaj okroglega več v skrinji. Pri njih ni nobenega sledu pravičnosti in ljubezni več, niti do bližnjega niti do samega sebe. Tako daleč pripelje pohlep, „prekleta lakota po zlatu“. Nič več jim ni sveto, ampak vse mora služiti njih strasti. Pomislite le, kako si danes ljudje denar služijo. Zapisati se to ne da, tako umazano je.

Judež je še pri zadnji večerji, Gospod mu noge umije, vse zastonj: noče se spoznati, zato mu da Jezus grizljaj. Satan gre v Judeža, ta zbeži ven, kjer je črna noč. — Nehvaležen človek pozabi vse dobrrote, ki jih je prejel od Boga, celo sovraži ga iz dna duše in vstraja v tem sovraštvu. Tedaj pa ga hudobni duh posede in ga ne spusti več. Od tod potem tisto peklenško sovraštvo, s katerim ljudje sovražijo Boga in cerkev, samo, da bi dobili kaj denarja.

Judež na gecemanskem vrtu poljubi Gospoda in ga tako izda sovražnikom v roke. — Da, noč je v Judeževi duši, misli, da Jezus ne ve, kaj pomeni poljub miru, pod katerim tiči strup sovraštva. Človek, preje sam svoj gospod, postane suženj in hlapec in orodje v roki hudobnih, da Boga preklinja, ga očitno zasramuje, piše kolikor mogoče grdo zoper njega, samo, da služi denar. Ko bi še večnost mogel prodati, prodal bi jo. Tako je zašel zapeljan po prijetnem zvenku denarja.

Mera hudobij je polna do vrha in izliti se mora. Nepopisljiva žalost popade Judeža, vrže denar v tempelj, gre in se obesi na drevo. — Hudobni duh človeka tira iz jednega greha v drugega, dokler več dalje ne more, potem ga pa pusti in le brani milosti, da nanj ne deluje. Če je ves denar preč, če ga ni mogoče več dobiti, če je dolg prevelik, da bi ga poplačal, krivica preočitna, da bi jo poravnal, pa krogijo v glavo ali vrv na vrat. Neki cerkveni oče pravi, da se je Judež obesil na drevesu, ker ga niti nebo niti zemlja ni marala. Taka je tudi z nesrečnim človekom, ki je preveč ljubil denar in je predaleč zavozil. „Kaj nam mar, ti glej“, dejali so pismarji Judežu. Ravno tako malo se zmeni svet za nesrečnika, in dasi so morebiti poprej ž njim vkup delali slabo in krivično, potem, ko pride vsa hudobija na dan, potisnejo ga od sebe, nočejo nič vedeti zanj, nimajo usmiljenja ž njimi. Zapuščen od vseh, od Boga in ljudij, gre in se umori.

Svet je trdosrčen, smeja se, ko drugi jokajo, ploska, ko drugi stočejo, privošči, če se komu slabo godi, se ne zmeni za nesrečnika. Vseč mu

je greh, a ne oni, ki ga dela: le trpi ga toliko časa, dokler mu služi. Če pa pride nesreča nanj, ga zapode od sebe.

Tako je življenje, tak je konec onih, katerim je denar bog. Ta denar jih preslepi, jim uduši vest, jih vodi v največje pregrehe, v časno in večno smrt.

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju

knez in škof lavantinski,

mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga Sina v edinosti sv. Duha!

Ker je ljubil Jezus svoje,
ljubil jih je do konca.
(Jan. 13, 1.)

I.

Predragi v Gospodu!

Vsemogočnost božja me prevzema, da jo le molče molim: njegova neskončnost me uničuje, da se njej nasproti morem le poniževati; vse drugače pa je ljubezen božja, ki se razodeva v Jezusu Kristusu: ona mi govori na srce in me povzdiga k nebesom. Tako je govoril Stanislav, pobožni vojvoda Lotarinški, kateri je v svoji deželi s privoljenjem škofa Tulskega uvedel poseben praznik v vredno počestitev dobrotljive ljubezni Vzveličarjeve, kakor se je očitno razodela prvi, večno znameniti veliki četrtek.

1. Napočil je večnega spomina vredni večer pred onim velikonočnim praznikom, ob katerem je imel božji Vzveličar dovršiti presveto delo odrešenja in sprave. Dasiravno je ljubil svoje neprestano — ljubezen je bila povod njegovemu včlovečenju, pa je bila svrha vsem njegovim potom, besedam in dejanjem — sililo in gnalo ga je vendar, da jim zapusti, predno nastopi križev pot na goro Kalvarijo, veličasten spomin svoje goreče in pristrčne ljubezni. Zato je svoje ljube dvanajstere prijatelje zbral v veliki in visoki, s preprogami in z blazinami praznično olepšani dvorani na Sijonski gori k zadnji, pa tudi najblagonosnejši večerji, pri kateri je izvršil delo tako novo in neslišano, ki mu v zgodovini ni enakega, da bi svojim vsaj nekoliko pokazal nemoderno velikost svoje nedopovedne, kar neskončne ljubezni.

V živi zavesti svojega božjega veličja namreč — ustane Jezus od mize sredi darovite in milosti polne večerje, sleče zgornje oblačilo, vzame prt in se opase ž njim. Potem vlije vode v umivalnico, poklekne ter začne učencem umivati noge. Zares, sleharna beseda sv. poročevalca evangelista naglaša in spričuje, da je to dejanje našega božjega Gospoda in Vzveličarja povsem

neslišano, da je izredno. Zakaj On ustane pred učenci, pred katerim ustajajo vsi zbori nebeških duhov: On se uklone do zemlje, pred katerim se uklanjajo kolena tistih, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo; On sleče svoje oblačilo, kateri tako krasno oblači vso zemljo; On se opase s prtom, kateri nebo opasuje z oblaki; On vlije vode v umivalnico, kateri razliva morje čez nedogledne planjave; On z vodo umiva noge, kateri s svoje presveto in predragoceno krvjo očiščuje duše. Da, tu je božji Sin resnično sprejel hlapčevsko podobo ter je hlapčevski opravljal najnižje delo. Sinu božjemu se ni zdelo prenizko, da se je med gostovanjem dotikal opršenih nog svojih apostolov, da jim je noge snažil in brisal: On, Učenik učencem, Gospod služabnikom. Stvarnik stvarcem, Odrešenik odrešencem. Zares, vzgled neumljive ponižnosti, vzgled nedosežne, brezmejne ljubezni.

2. Neskončno modri Gospod in učenik prične delo neizrekljive ljubezni pri Simonu Petru, pravaku apostolov. Ko pa Simon Peter živega Sinu božjega zagleda pri svojih nogah, zakliče ves zavzet in močno ganjen: Gospod, Ti meni umivaš noge! Ti, kralj kraljev, meni revnemu ribiču in še revnejšemu grešniku! S svojimi posvečenimi rokami umivaš moje prašne noge! „To je dejanje“, pripazuje od Boga razsvetljeni sv. Avguštin, „o katerem moreš bolje premišljevati, kakor govoriti, ker jezik ne more izraziti in dopovedati, kar želi um, misliti o teh besedah.“ Vendar pa Jezus ne odjenja od svojega sklepa zavoljo krepke ali spoštljive branitve gorečega apostola, ki pač še ni umel globljega pomena in višjega namena tega izrednega dejanja, mnogoveč je on gledal le na vunanost. Zato mu odvrne Jezus: „Kar Jaz delam, ti sedaj ne veš, vedel boš pa potlej.“ (Jan. 13, 7).

Toda sv. Peter se še odločneje ustavlja ponižanju svojega velečastnega Učenika, in raji noče vedeti, kaj pomenja čudovito dejanje, kakor da bi privolil vanje, ker se mu dozdeva povsem nasprotno visokosti in časti njegovega Gospoda. In zato odgovori s poudarkom: Ne boš mi umival nog — vekomaj ne; nikdar ne bom dovolil in pripustil tega. Vendar Jezus premaga odpor blagega in sveto-vnetega moža z grožnjo, katera mahoma presune njegovo dušo: „Ako te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj.“ (Jan. 13, 8). Nagel v odklonitvi, je ljubezni polni apostol še nagleji v svoji privolitvi: oboje pa v gorečnosti najudanejšje ljubezni do Jezusa, katera ne pozna ničesar strašnejšega, kakor to, da bi bila ločena od Jezusa. In zato sedaj nemu-

doma želi sv. Peter, da se mu umijejo ne le noge, marveč tudi roke in glava ali kateri drugi del telesa, da bi imel le gotovo delež ž. Njim, kateri ima besede življenja in brez katerega ne bi mogel živeti dalje. Ali Jezus mu zatrdi: „Kdor je umit, ne potrebuje, kakor da si umije noge, pa je ves čist.“ (Jan. 13, 10).

3. V vzhodnih krajih je bila namreč navada, kopati se pred gostovanjem; potem ni bilo gostom treba druzega, kakor da so si umili noge, oprasene vsled pota, in bili so čisti. S pogledom na ta običaj opomni pred vsem božji Vzveličar ljubečega apostola, da je njegova ponudba nepotrebna. Za tem pa koj nadaljuje Jezus v duhovnem smislu: Kakor si gost, ki se je kopal poprej, onesnaži spotoma le noge vsled obuvala, v vzhodnih krajih običajnega, sicer pa je čist, tako ste čisti tudi vi, toda ne vsi. Čistost v duhovnem pomenu, ki vam je potrebna, da imate delež z Jezusom, nahaja se pri vas vseh, izvzemši enega. Samo le eden je celo in popolnoma nečist: njegovega, ljubezni praznega srca pač še najblažja in najveledušnejša ljubezen Jezusa Kristusa, ki je tudi njemu, svojemu zapri-seženemu sovražniku, kleče umival noge, ni ganila in omehčala, da bi se odpovedalo duhu zla in teme. Ker je Jezus poznal trdovratnega in upornega hudobneža, zato je rekel ves užaljen: „Niste vsi čisti.“ (Jan. 13, 11).

Peter, napolnjen po Jezusovem govoru s svetim strahom, si torej da umiti noge, in to store tudi vsi njegovi tovariši, ker so jih globoko pretresle besede, s katerimi je odgovoril Jezus njihovemu prvaku. Ko je Gospod opravil delo ljubezni, vzel je svoje oblačilo, pa se je vsedel zopet za mizo in je rekel zaupno: „Veste, kaj sem Jaz vam storil? Jaz, Gospod in Učenik sem vam, svojim podložnikom in učencem dal vzgled, da, kakor sem Jaz vam storil, tako tudi vi storite drug drugemu. Resnično, povem vam: Hlapec ni večji, kakor njegov Gospod, in poslanec ni večji, kakor tisti, kateri ga je poslal. Ako to veste, blagor vam bo, če bote to storili.“ (Jan. 13, 12—17).

(Dalje sledi.)

Petje v cerkvi bodi — cerkveno!

V spomin X. občnega zbora cecilijanskega društva v Ljubljani dne 19. novembra l. l.

»Sancta sancte tractanda sunt!«

Velik je gotovo pomen, ki ga ima petje in glasba sploh na človeško srce. Saj tako lepo pravi rajnki Slomšek: „Vesela pesem žalostno srce zvedri, — mila

pesem ohladi njegove rane. Lepa pesem je božji dar. Da, zares božji dar je petje, je glasba. Kot umetnost je ona zares nebeška hčerka, ki človeka tu na zemlji v tej solzni dolini mnogokrat vedri, tolaži in blaži. Že sv. pismo stare zaveze nam pripoveduje, kako je hodil mladi David na harfo brenkat pred kralja Savla, kedar je tega hudi duh napadel, in kako je ravno z godbo kralja mnogokrat utolažil in pomiril. In da glasba blaži človeka, da ga k lepemu, dobremu vodi in napeljuje, tudi to so vedeli že stari narodi. O slavnem pevcu Orfeju so si pripovedovali Grki, da je celo kamenje obujal v življenje, to se pravi, da je celo ljudij, katerih srca so bili trda od mrtvega kamenja, ganil in oblažil. O! tod tudi ona takozvana „Kunstreligion“, posebno dandanes v mnogih višjih, umetnosti prijaznih in njej služečih krogih. Ljudje spoznajo in čutijo idealno moč glasbe, čutijo, kako ona blaži tistega, ki se na pravi način ž. njo bavi. Ker pa so vsled napačne vzgoje ali na drug način izgubili najblažji čut v srcu človekovem, ljubezen do pravega Boga, živo, trdno vero, a pri tem vendar le čutijo, da mora biti nekaj višjega, nadnaravnega, prihite v svetišče glasbe, in sploh umetnostii, češ ta je sama sebi namen. „Die Kunst ist sich selbst Zweck!“

Je li to res? Ali je mari umetnost sama sebi začetek? Nikakor ne! Izvir in tudi namen jej je Bog sam! Vsaka umetnost in torej tudi gl-sba ima posredno ali neposredno tisti namen, ki ga ima celo stvarstvo: čast božja! „Cantate Domino canticum novum!“ „Laudate eum in cymbalis benesonantibus, laudate eum in cymbalis inibilationis.“ To je — ali bolje: bi moral biti! — bližnji ali daljni namen vsake glasbe. Vsaj nasprotovati bi ne smela nikdar temu namenu, ako hoče ostati res umetnost, res nekaj višjega, nebeškega.

Ljudje so kmalu spoznali to višjo moč glasbe. Jeli so jo rabili neposredno, naravnost v čast božjo, vpeljali so jo v bogoslužje. Kralj David je sam šel pred skrinjo zaveze ter je pel in godel pred njo.

Sv. katoliška cerkev tudi ni prezrla velikega pomena, ki ga ima glasba za božjo službo. Saj je njen božji Ustanovitelj sam, Jezus Kristus, pri zadnji večerji, pri tej prvi sv. maši pel. Sv. pismo pravi: „Ko so odpeli hvalno pesem, so šli na oljsko goro.“ Pela je torej in še poje tudi sv. katol. cerkev. Ko so se prvi kristjani zbirali k božji službi in naj je bilo to nad zemljo ali v katakombah pod zemljo, vselej so tudi prepevali psalme in druge himne v božjo čast. —

Kako lepo vendar popisuje slavljeni kardinal Wiseman v svoji Fabijoli, kako je hudobni Fulvij prodrl v tako katakombo, hoteč poloviti in izdati kristijane. In ko je prišel pod zemljo, slišal je v daljavi glas enega samega pevcu: „Dominus illuminatio mea et salus mea; quem timebo? Dominus protector, vitae meae; a quo trepidabo?“ In odgovarjal mu je močan zbor, ki se je skrivnostno razlegal po votlih podzemeljskih prostorih: „Dum propiant super me nocentes, ut edant carnes meas! In res, tisti so se že bližali, ki so kot lačne, divje zveri hoteli nadnje planiti, da bi jih končali!“

Da, to petje prvih kristjanov, dasi ni bilo druzega, nego koralno prepevanje psalmov, je bilo zares pravo češčenje božje v najlepšem pomenu besede, zares prava molitev. Saj peli so je z najčistejšim

srcem tisti, ki so čestokrat malo pozneje šli že v smrt za Jagnje božje. „Morituri te salutant!“ To je veljalo o njih! Sè svojimi čistimi pozemeljskimi glasovi so umirajoč prepevali božjo čast, katere so za malo trenutkov pozneje nadaljevali v nebeški družbi angeljev pred prestolom sv. Trojice.

Tako sta pela tudi sv. Avguštin in sv. Ambrož, ki sta do krsta, prvega, ob tem slovesnem in za cerkev tako pomenljivem trenutku združila svoje glasove v evangeljski spev „Te Deum laudamus!“ Tako je delal Gregor Veliki, ki je, dasi papež, vender sam z vnemo podučeval dečke v cerkvenem petju in ki je gotovo od sv. Duha navdihnjen izumel, oziroma zbral in popravil one prelepe speve, ki so še dandanes biser, ideal vsega cerkvenega petja — koral. In tako je vedno delala sv. cerkev. Vedno je v igralnicah in slavnih pesnih poveljevala svojega Boga, poječ mu: Sanctus, sanctus, sanctus!

Kakor druge umetnosti, slikarstvo, kiparstvo itd. tako je tudi glasbo torej vzprejela sv. Cerkev v svoje bogoslužne vaje.

A več še! Ravno glasbo je ona med vsemi umetnostmi še prav posebno odlikovala. Vsprejela je ni le kot nekaj zunajen kinč in okrasek, v katerem naj bi Boga slavila, marveč vpeljala jo je naravnost in neposredno v liturgijo samo. Zato po pravici trdi škof Münsterski: „Glasbena umetnost se je od najstarejših časov gojila v sv. Cerkvi in se je vsprejela v neposredno službo altarjevo. Nobena umetnost ni sv. liturgiji bližja, nego petje. Petje ni od cerkve le pripuščeno, marveč naravnost predpisano, zapovedano po besedah in vsaj pri koralu celo po melodiji.

Kedaj je torej cerkev posebno zapovedala petje? V prvi vrsti pri slovesnih mašah, tedaj namreč, kedar mašnik poje pred altarjem. Tedaj mu pevski zbor v imenu celega ljudstva odgovarja, oziroma nadaljuje od njega začete speve. In zato je cerkev natančno določila, kaj sme peti in kako! Oglejmo si nekoliko bližje tako peto mašo, da spoznamo važno nalogo, ki jo ima pri njej ravno petje.

Celo ljudstvo kleči ali, da tako rečem, v prahu leži pred neskončnim Veličastvom božjim, v svesti si svojih grehov, zraven pa tudi neskončne pravice božje. In pevci na koru začno, potem ko so enoglasno odpeli koralni introit, v imenu celega ljudstva prositi božje milosti, božjega usmiljenja: Kyrie eleison! Gospod usmili se nas! Kriste usmili se nas!

Duhovnik se zamisli pred altarjem v neskončno lepoto in veličastvo božje. Zamisli se v čudovito ljubezen božjo, v delo našega odrešenja. Spominja se, kako so se na sv. božični večer nebesa sama odprla in so angeljci prišli nad betlehemski hlevček in so klicali: Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus! In tudi on si ne more kaj, da ne bi prevzet tolike ljubezni zaklical: „Gloria in excelsis Deo!“ In tudi ljudstvo, vsa zbrana množica se druží z njim! In pevci na koru v imenu ljudstva nadaljujejo angeljski spev: Et in terra pax hominibus . . .!

„Dominus vobiscum!“ Gospod z vami! Tako pozdravi mašnik zbrano ljudstvo. In pevci mu v imenu celega ljudstva odzdravijo: Et cum Spiritu tuo! In s tvojim duhom!

Duhovnik hoče, predno pride k darovanju samemu, prav živo vero obuditi v svojem srcu v Boga in v vse čudovite resnice, ki jih nam sv. kat. Cerkev zapoveduje verovati. Slovesno zakliče torej pred celim

ljudstvom: „Credo in unum Deum!“ in moli hitro dalje.

In ljudstvo? Bo li ono molčalo na tako slovesen opomin mašnikov, da tudi ono jasno in pred svetom spozna in priča svojo živo vero? Saj je znano, da tudi ono z mašnikom na nek način sodaruje. Ne, ne! Raz kora se že razlega slovesna in v imenu celega ljudstva peta veroizpoved „Patrem omnipotentem“ itd.

Kako opravičena je vender zapoved sv. Cerkve, da se poje tudi v imenu ljudstva na koru očitno in slovesno cel „credo“. Saj to izpovedanje vere, cele in neokrajšane, od strani ljudstva oziroma pevcev pri slovesni maši ni zgolj unanost, formaliteta, kakor se je napačno začelo misliti izza protestantovskih časov sem. Dà, pri protestantih, kjer je cela božja služba zgolj vnanost brez notranjega jedra, tam pač je tako. Pri nas pa je to liturgično petje celega „credo“ naravnost liturgičen akt. In kot tak se mora smatrati.

Nikakor tukaj ne velja izgovor: „Saj ljudstvo itak ne razume! Čemu bi je torej dolgo mučil?“

Ne zaradi ljudstva v prvi vrsti je petje pri slovesni maši, marveč radi Boga, tembolj ker to spada naravnost k liturgiji! Vsa ceremonija sv. krsta n. pr. tudi dolgo trpi in je tudi po večini latinska, da je ljudje ne razumejo. Sedaj si pa mislimo, da bi kdo vse latinske molitve hotel izpustiti, češ krst velja, da se le oblije in izgovarja dotične besede! Čemu ljudij dolgo zadrževati! Seveda velja! Je pa morda s tem rečeno, da smeš vse drugo spustiti? In prav taka je pri liturgičnem petju. Sv. maša gotovo velja, ako se ne izpoje cel „credo“, tudi ako se popolnoma izpusti. A dovoljeno to ni, ker cerkev ravno tega ne pusti. 10. marca 1857 je slovesno izrekla kongregacija za obrede (Congregatio Rituum): „Škof mora na vsak način zato skrbeti, da se izpoje cel „credo“ in z različnim glasom!“ In ko se je l. 1695. 17. decembra vprašalo, če sme duhovnik z mašo nadaljevati med tem, ko pevci na koru „credo“ pojo, je kongregacija zopet odgovorila, da tega nikakor ne sme. In takih dekretov glede dolžnosti, da se poje cel in neokrajšan „credo“, je več. Bodimo torej že vender enkrat tudi v tem oziru dosledni! (Dalje prih.)

Sveti križevi pot.

(Nekoliko premišljevanja za sv. postni čas.)

(Dalje.)

VI. Veronika podeli Jezusu potni prt.

Učenka Jezusova želi podobe njegovega trpljenja. Učenik ji da, kar želi: svoje lice si otare v potni prt, vtisne vanj poteze svojega obraza ter ji da spomin na to srečanje, česar ne more pozabiti nikoli več; svoje življenje posveti odslej le Križanemu. Prvi kristjani, ki so bili priče trpljenja našega Gospoda, so bili vse svoje življenje polni nekake svete žalosti, boleznega hrepenenja, bridkega spomina na krvavečega moža, ki se je šibil pod križem. Gospod naj ti da to čustvo in naj ti je ohrani v srcu! Gledal si trpljenje, doživel si že kako bridko ločitev; bodi potrpeh, vtisni si poteze Jezusove, živi le v ljubezni do Njega in končaj svoje življenje v zvestobi do ljubečega te Zveličarja.

VII. Jezus pade drugič pod križem.

Jezus pade že drugič; ali izvršuješ sklepe, katere si storil pri prvem njegovem padcu? Treseš se

pod svojim križem, ječiš pod bremenom, primerjaš svoj križ s križem družih ljudij, nosiš ga le s solzami v očeh in le zato, ker ga moraš nositi, namesto da bi ga nosil z veselim srcem, kot pripomoček in znamenje svojega rešenja.

VIII. Jezus sreča jokajoče žene.

Vsaka prošnja do Boga, vsak pogled k njemu, vsaka zahvalna beseda, vsako premišljevanje trpljenja Gospodovega se mora pričeti z obžalovanjem grehov, izvirati mora iz kesanja, kakor voda iz studenca, biti mora jedno s pobožnostjo, kakor sta voda in studenec isto. Grešna si, o duša, zato jokaj nad seboj; jokaj tudi nad Gospodom v njegovo tolažbo in nad bolečinami, med katerimi te je odrešil.

IX. Jezus pade tretjič pod križem.

On pade, ker ne ljubiš križa, ker ti hoče pridobiti in zaslužiti ljubezen do križa; križ mu pade z rame, uide iz rok in pade na tla; ker ga v tej onemoglosti ne more obdržati, pade z njim vred na tla. Ko vidiš to podobo, o duša, moli: O Gospod ti veš, kolikokrat in kako siromašno se zgrudim s svojim križem in vsemi dobrimi sklepi; toda ti veš, da te vendar ljubim, da vendar želim križ, katerega si ti za me hotel; z razpetimi rokami padem na tla in kličem k tebi ter te prosim, da mi dodeliš zvestobo in stanovitnost.

X. Jezusa slečejo.

Rane so se mu z nova odprle; nag in osramoten stoji tu tvoj Odrešenik. Spomin na grehe tvoje naj ti vedno obuja kesanje; trpi voljno ponižanje, išči je celo, da ti bode v korist. Kakor so oropali Jezusa njegovih oblačil, tako se tudi ti loči od nedrednega posestva, mehkužnosti, srčne nelepote, — da bode tvoje kesanje tudi na unanje vidno. Ponižuj se, posnemaj svojega vzornika, kajti povišan bode, kdor se ponižuje. (Konec prih.)

Ogled po Slovenskem in dopisi

Od sv. Andreja pri Moravčah. Da bi glas o prelepi Moravski dolini popolnoma ne zamrl, namenil sem se čitatelje „Danice“ zopet enkrat opozoriti na njo. V ta namen ponudila se mi je kakor nalašč prilika v nedeljo 29. novembra, ko se je pri nas pri sv. Andreju vršila prav lepa slovesnost. Čast bralcem, ki poznajo cerkvico sv. Andreja in okoli ležečo vasio ne bom razlagal njene lege, ampak samo toliko naj pripomnim, da je cerkvica že jako stara, in da je bil ta kraj svoje dni baje središče cele Moravske doline, kjer je stala torej po trditvi nekaternikov tudi farna cerkev, ali v to preiskovanje se ne bom spuščal, ampak je prepustim raje spretnejšim rokam.

Bila je torej nedelja. Dasi je bila narava že odeta v belo obleko in je sneg še vedno po malem naletaval, vendar je kazalo vse ob veseljem pritrkovanju zvonov in ob gromčnem pokanju topičev nekako prijazno lice, in bodisi star ali mlad, vsak je dobre volje korakal proti sv. Andreju in pospešil korake, da bi le preje bil na mestu.

Blagoslovljali ste se namreč dve podobi, in kdo naj bi to lepo priliko zamudil? Zato pa se je tudi nabralo toliko vernega in pobožnega ljudstva od blizu in daleč, da si moral iskati v cerkvi prostorčka, kamor bi stopil.

Podobi, ki nam predstavljata sv. Frančiška, blagoslovili so preč g. Moravski dekan Tomaž Kajdiž.

Na jedni teh podob vidimo sv. Frančiška, obdanega s Kristusovimi ranami. Na drugi pa zapazimo sv. Frančiška in Jezusa in Marijo; reči se mora, da so jako fino in okusno izdelane. Slikal pa jih je Lang, slikar v Rajhenau-u na Češkem. Ginljiv je bil prizor, ko se je razlil sv. blagoslov na te dve podobi in od tod je bilo v hramu božjem in na marsikaterem obrazu brati rajsko veselje. — In ta dva umotvora stojita sedaj in krasita veliki altar in olepšujeta ob enem tudi celo cerkvico. To delo pa, s katerim je sedaj odičena naša cerkvica, je znak velike darežljivosti, ona je dar blagega moža, ki ga pozna cela fara in katerega omenjajo še daleč na okoli. Isti mož, dasi starček, dela neutrudno za olepšavo naše cerkvice. Kdo se ne spominja njegove blage roke, ki daruje v obilni meri, kjer le gre za čast božjo? Pred par leti je celo dal sam napraviti oni mali stranski altar, ki ga sedaj vidimo v cerkvi sv. Andreja in kateri tako lepo povečuje hram božji. S hvaležnostjo morajo se ga spominjati tudi druge cerkve, tako Moravska in Vrhpoljska, pri katerih ni ostal s praznimi rokami, kadar je bila potreba. In ta mož je g. Franc Lovrač iz Krašec. Zasluge, katere si je že on pridobil, svedočijo o njegovem dobrem srcu in ni ga menda v celi moravski dolini, ki ne bi poznal tega že sivega moža, s prijaznim licem in vedno pripravljenim še prijaznejšim odgovorom. Mislim pa in smelo trdim, da zasluga, katero si je sedaj zopet pridobil, ni nikakor zadnja, in upam tudi, da nam ne bode, v kolikor ga jaz poznam, odklonil svojih vedno odprtih rok, ampak da bo še velikokrat v cerkvenih in dobrodelnih napravah priskočil nam na pomoč. Za te dobrote pa mu ohranimo hvaležno srce! Slava mu!

F. C.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec sušec (marij) 1897.

(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Jubilej bl. Petra Kanizija.

(Konec.)

Kanizij je zavetnik vseučilišč. Ko je bil v Bolonji imenovan doktorjem, ga je poklical vojvoda Bavarski, da znova oživi vseučilišče v Ingolstadt-u, in v kratkem času je zabliskalo v svojem starem svitu; ravno tako je bilo tudi na Dunaju in po drugih krajih.

Kanizij je zaščitnik katoliških poslancev, ki se v državnem in deželnem zboru bore za cerkev in družabni red; tudi on je bil v državnem zboru v Augsburgu in Regensburgu in je stal trden kakor zid za svetišče božje; in tako je gotovo zaščitnik vseh poslanskih kljubov in vseh poslancev, ki se bore za resnico, prostost in pravico.

Kanizij je zavetnik katoliških vladarjev. Koliko se mu je imela Habsburška hiša zahvaliti v onih žalostnih časih, ko se je majal prestol in oltar.

Kanizij je varuh katoliškega časopisja. Dobro je vedel, koliko moč ima časopisje, in sprevidel je, koliko zlega napravijo sovražniki s tem orožjem v taboru vernikov. Zato je segel tudi on po tem orožju, da je z mečem peresa pobijal Gospodu sovražne trume, in sicer s čudovitim vspehom. Vstanoval je tiskarne in izrekel željo, na bi se ustanovil posebni pisateljski kolegij, ki naj bi branil Cerkev.

Kanizij je varuh in sijajen vzgled duhovnikom in redovnikom, pridigarjem, spovednikom in dušnim pastirjem.

Kanizij je varh in svetel vzgled otrokom Marijinim; jedno izmed najboljših njegovih del je „pet knjig o neprimerljivi Devici in najsvetejši Božji Porodnici Mariji“; in o marijanski kongregaciji pravi: „Pri dvajset članih te kongregacije se dobi manj grehov in napak kakor pri jednom samem, ki ni njeni ud; iz teh šol svetosti in čednosti so prišli možje, ki so posvetili svet; toliko častitljivih prelatov, toliko gorečih duhovnikov, toliko svetih redovnikov, toliko pravičnih uradnikov, toliko krepostnih družinskih očetov!“

Kanizij je zaščitnik ubožcev, bolnikov, zapuščenih, zlasti najbolj zapuščenih grešnikov, krivovercev in nevercev; obdaran z največjimi duševnimi zmognostmi je daroval vse svoje življenje njih blaginji.

Ker je pa Kanizij spoznal, da človeška moč ne premore izvršiti tako visokih namenov, je bil pred vsem molitven mož, in kot tak je zavetnik molitvenega apostoljstva.

Vse pa je Kanizij zajemal iz sv. Srca Jezusovega, čegar iskren častilec je bil že stoletje pred bl. Marjeto Alakók. Molimo torej k Srcu Jezusovemu, da proslavi svojega slažabnika in na njegovo priprošnjo tudi nam podeli duha dela in molitve; na njegovo priprošnjo naj bi Bog oživil katoliško življenje po širnem svetu.

b) Posebni nameni:

13.) **Sv. Humbert.** Da bi se zatrl cerkvi sovražni duh na Češkem. Konečna zmaga nad starimi strastmi. Zmanjševanje dolgov.

14.) **Druga postna nedelja. Sv. Matilda.** Preprostost v noši in gospodinstvu pri ženskah. Hude skrbi za vsakdanjo živež.

15.) **Sv. Klemen Marija Hofbauer.** Da bi se vnovič vpejlala med družine blagonosna pobožnost sv. rožnega venca. Vselje do poklica.

16.) **Sv. Heribert.** Še vedno nerešeno šolsko vprašanje. Zadohljenje notranjega in unanjskega miru. Kupčijska podjetja.

17.) **Sv. Jedert.** Severni misijoni. Duhovni in obhajanci. Znanstveno podjetje.

18.) **Sv. Ciril Jeruzalemski.** Važne volitve škofov. Katol. časopisje. Vdove in sirote.

19.) **Sv. Jožef, rednik Jezusov.** Krščanska družina. Krščanska organizacija med kmeti in delavci. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezus vega Srca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, presestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mladenič se priporoča v pobožno molitev na čast N. lj. Gospej, sv. Jožefu in sv. Antonu za dušno in telesno zdravje in srečo v obrtu.

Listek za raznoterosti.

P. n. državnozborskim volilcem!

Volitve volilnih mož so večinoma končane. Hvala Bogu in zavednim katoliško-narodnim volilcem, te volitve so za našo stranko večinoma srečno končane. Izvoljeni so po vseh kmetijskih občinah po ve-

čini taki volilni možje, ki bodo volili kandidate katoliško-narodne stranke.

Za kmetijske občine, ki volijo 15. marca, so naši kandidatje:

1. Za sodne okraje: Ljubljanska okolica, Vrh-nika, Velike Lašče, Ribnica, Litija in Zatičina, gospod

dr. Ivan Šusteršič

odvetnik v Ljubljani.

2. Za sodne okraje: Kamnik, Brdo, Kranj, Škofja-loka, Tržič, Radovljica, Kranjska gora gospod

Josip Pogačnik

posestnik in poštar v Podnartu.

3. Za sodne okraje: Postojna, Bistrica, Senožeče, Vipava, Logatec, Lož, Idrija, Cerknica, gospod

dr. Ignacij Žitnik

deželni poslanec v Ljubljani.

4. Za sodne okraje: Novomesto, Krško, Kostanjevica, Črnomelj, Metlika, gospod

Viljem Pfeifer

posestnik in deželni poslanec v Krškem.

5. Za sodne okraje: Kočevje, Trebnje, Žužemberk, Radeče, Mokronog, gospod

Fran Povše

deželni poslanec in posestnik v Ljubljani.

Volilni možje!

Naši kandidatje za kmetijske občine so možje, katerim prav mirno zaupate zastopanje Vaših koristij. Večinoma vsi so že dosedaj pokazali, da so vredni vsestranskega zaupanja.

Volilci! Pridite vsi na volišče, volite jedino in soglasno priporočene kandidate. Držite se pri tem besed naših škofov, ki pravijo v svojem pastirskem listu:

„Ako hočete pri bližnjih volitvah izpolniti naše upe in naše želje, katoliški možje, bodite jedini! Vaša nesložnost je bila doslej mnogokrat vzrok vaše slabosti. Ako se avstrijski katoličani nečejo odreči vsemu vplivu na javne državne razmere, ako ne marajo žrtvovati svojih najvažnejših koristij, tedaj ne sme tako ostati. Skupno zastavo imate, okoli katere se zbirajte in družite pri teh volitvah — svojo sveto katoliško vero.“

Kvišku torej, katoliški možje, tega znamenja se držite in s tem znamenjem bomo videli, da ste zmagali.

Volilni možje, pridite torej vsi na volišče in soglasno oddajte svoje glasove kandidatom katoliško-narodne stranke.

V Ljubljani, 1. marca 1897.

Izvrševalni odbor

katoliško-narodne stranke.

Vspeh pri volitvah za peto skupino. Dne 10. t. m. je bil pri volitvi poslanca za peto skupino na Kranjskem izvoljen kandidat krščanskih socialstov in katol.-narodne stranke, preč. gospod dr. Janez Evang. Krek. Izvoljen je bil z ogromno večino, kajti izmed 927 glasov jih je dobil dr. Krek 722. — Slava zavednim volilcem!

Prečast. g. prelat dr. Andr. Čebašek je imenovan stolnim dekanom ljubljanskim. — Prav pristrčno čestitamo!

Ogenj. Z Bleda, 8. marca. Nocojšno noč je bil strahovit požar v Koritnem v grajski župniji na Bledu.

Okolu polnoči je začelo goreti in v hitrici je končal ogenj prav vsa poslopja štirim gospodarjem: Blažu Žemva po d. Pretnarju, kjer je začelo goreti, Jožefu Janša, Petrovcu, Antonu Šmitu, Šilarju in Matevžu Odar. Jakcu, Petemu gospodarju Lovr. Vidicu, Ribčnjaku je vpepelil ogenj gospodarsko poslopje. Pogorelci so bili za male svote zavarovani, škoda je zelo velika. Pretnarju, Blažu Žemva je pogorelo prav vse; kar nič niso mogli rešiti. Le pri živini mu bode škode do 1000 gld., pogorela sta mu 2 konja, 5 velicah goved in toliko prašičev. S težavo so si rešili življenje, obleka je ostala vsa v ognju. Pomoči so pogorelci jako potrebni.

Romanje v Rim. 23. novembra preteklega leta so odrinili romarji iz Briksena na Tirolskem v Rim. Med 40 romarji, ki so nastopili dolgo pot v večno mesto na čast presv. Srcu Jezusovemu, so bili tudi 4 deželni poslanci. S seboj so nesli mnogo dragocenih daril, med njimi lepo podobo srca Jezusovega v krasnem okviru. S seboj so vzeli tudi novo zastavo Srca Jezusovega, s katero so šli k sv. Očetu. 27. novembra so prišli v Rim, in 5 decembra so bili v narodnih nošah sprejeti pri sv. Očetu.

Kačar in grešnik. V Indiji je živel lahkomišljen človek, ki je znal loviti prav spretno kače, ktere je prodajal lekarnarju v mestu, ki jih je rabil za pripravljanje zdravil. Večkrat so ga svarili njegovi prijatelji, da naj opusti to nevarno delo, on pa se jim je le smejal. Nekega dne je bil tako srečen, da je naložil 150 gadov. Ker je bil zvečer prav truden, šel je naravnost k počitku brez večerje. V sobo pa, v kateri je spal, vzal je s seboj tudi naložljene kače ter jih je dejal v posodo, ktero pa je pozabil pokriti s pokrovom. Ko je po noči zaspal, šli so gadje iz posode in zlezli, ker so iskali toplote, na njegovo posteljo pod odejo in so se ga ovili po životu. Ko se je ubogi mož zjutraj vzbudil in čutil, da mu je ves život obdan z gadi, je vskliknil: Gorje meni! Gadi so ušli! Vendar pa ni izgubil zavesti, temveč je poklical svojo mater, ki je spala v drugi sobi in ji reče: Mati! Vzemite hitro kotel, napolnite ga do polovice z mlekom, segrejte mleko in prinesite kotel kolikor mogoče tiho v sobo ter ga postavite na tla! Mati je hitro storila, kar ji je naročil sin, in je prinesla mleko v sobo. Ko so gadje zadišali mleko, začeli so se odvijati z njegovega vrata, rok in nog in so lezli proti kotlu. Lahko si mislimo, kako vesel je bil mož, ko je videl, da se je rešil kač in smrtne nevarnosti, vendar pa je bil v miru še toliko časa, dokler niso bili vsi gadi pri kotlu. Zdaj pa je hitro vstal, prijel je vsako kačo posebej s kleščami in ji je odrezal glave. Na to pa je pokleknil in Boga iz srca zahvalil, da ga je rešil iz tolike smrtne nevarnosti. Kače pa je poslal lekarju v mesto in mu sporočil, da odslej ne bo lovil nikdar več gadov zanj. In to je tudi zvesto izpolnil. Kač pa se je potem tako bal, da ni mogel nobene več videti, da še celo slišati ni smel več o njih.

Kedo je podoben temu kačarju ali gadarju? Vsak grešnik, ki živi lahkomišljeno v smrtnem grehu. Če se človek le spomni na tega gadarja, kako je bil ovit po vsem životu od ostudnih in strupenih kač, ga strese in že sama ta misel ga navda s strahom. Stanje tega nesrečnega je bilo strašno. Vendar pa je

stanje grešnika, ki je v smrtnem grehu, še nevarniše. Če pomislimo, kako živi grešnik brez skrbi in uživa sladnosti tega sveta, med tem ko obdaja njegovo dušo sto in sto smrtnih grehov, ki so hujši in bolj strupeni ko gadje, in če pomislimo, kako so prepreženi vsi njegovi počutki in ne samo roke in noge, od pregrešnih želja in misli, ki mu pretijo z dušno smrtjo, ali ni tak grešnik v veliko večji nevarnosti, kakor indijski kačar?

Ta kačar je bil tudi v spanju v največji nevarnosti, kajti ko bi se bil le kaj ganil ali kako kačo pritisnil, izgubljen bi bil. Enako je tudi grešnik vsak trenutek svojega življenja v največji nevarnosti, da se pogubi. Lahko ga zadene nagla in neprevidena smrt, da umre nespokorjen in neskesan, in večno je pogubljen. Gotovo bi bila strašna smrt, ko bi koga pičilo 150 gadov. Toda taka smrt se še primerjati ne da s peklom, kamor pride duša trdovratnega grešnika, ktero bo večno grizel črv, ki nikdar ne pogine.

Pomislimo še, kako se je prestrašil gadar, ko se je vzbudil in čutil, da je ves život ovit od gadov! Kako se bo prestrašila pa še le grešna duša, ko bo stopila pred vsevednega in neskončno pravičnega sodnika! Kako bo obstala pred njim, kteremu so znane vse pregrešne misli, ktere je tako rada gojila, vse hudobne želje, v ktere je tolikrat privolila, vsa krivična dejanja, s kterimi se je tako omadeževala!

Pa kakor se je rešil kačar telesne smrti, kteri je bil že tako blizo, tako se reši lahko tudi grešnik, naj ga obdaja še tako obilo dušnih kač — grehov, ako le noče večne smrti — pogubljenja. Ko se je kačar vzbudil, prosil je Boga in svojo mater pomčči.

Tako naj stori tudi grešnik in naj ne obupa, če je število grehov še tako veliko. Naj pač ne reče nikdar, kakor nesrečni Kajn: grehi so preveliki in preobilni, kakor da bi mi jih Bog hotel odpustiti. Ko bi imel še tisočkrat več grehov, je vendar božje usmiljenje še večje. Bog je vedno pripravljen vsprejeti grešnika, če se grehov skesa in spokori. Naj tudi on kliče k naši ljubi materi, devici Mariji: Pribežališče grešnikov! Obrni svoje matrne oči tudi na me, in pomagaj mi, ubogemu grešniku!

Kako vesel je bil kačar, ko je bil rešen vseh 150 gadov, ki so ga obdajali! Pa še veliko večje veselje občuti grešnik, ki se resnično spokori in z Bogom zopet spravi. Ker ima zdaj mirno vest, ne boji se ničesar, tudi smrti ne, ker je zopet v milosti božji.

Če se je pa grešnik rešil vseh dušnih kač — grehov, naj posnema še nadaljno življenje kačarjevo. Ta je odsekal vsem gadom glave in se ni podal nikdar več v smrtno nevarnost. Tako naj tudi grešnik zatira v sebi grešno poželjenje s čuječnostjo, molitvijo in drugimi dobrimi deli ter naj beži pred grešnimi nevarnostmi.

J. Š.

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstro: Deležniki iz Bohinjske Bistrice in delavci iz Save 6 gld. — Čast. g. Fr. Jereb, župnik Gaspiški 7 gld. — Katarina Pogačar 20 gld.

Za razširjanje sv. vere: Katarina Pogačar, 100 gld.

Za kruhe sv. Antona: V prid dijaši mizi neimenovana 1 krono.

Za trapištorski samostan v Marijanhillu: Več skupaj 121 gld.